

Loppuraportti Hastings, Iso-Britannia

Minulle oli jo opintojeni alusta lähtien selvää, että haluan hyödyntää mahdollisuuden päästä työssäoppimisjaksolle ulkomaille. Moni ystäväni oli käynyt suorittamassa ulkomaavaihdon ja tulleet takaisin kehuen kokemusta, sitä kuinka kokemus itsessään kasvatti ihmisenä, vaikka toki alamäkiäkin kokemukseen kuului, mutta kokonaisuudessaan itsensä vahvistaminen ja oman itsevarmuuden vahvistaminen oli läsnä hyvässä ja pahassa. Voisin siis sanoa, että osaksi läheiset ystäväni antoivat minulle ideaa ja inspiraatiota lähtemään mukaan tähän ja oman mukavuusalueen ulkopuolelle.

Lähdin alkuun kyselemään vaihdosta omilta opettajiltani, jotka eivät suoraan sanottuna tienneet vaihdosta yhtään mitään eikä minua osanneet auttaa. Periaatteessa jouduin siis ottamaan kaikesta itse selvää, kuka vastaa oman kouluni vaihdoista, maa mahdollisuuksista, milloin kv- info pidetään, kuka rahoittaa jne. Alkuun omien opettajien tietämättömyys hieman turhautti minua ja välillä pelkäsin, että ajan kuluessa en saa mistään tietoa ulkomaavaihdosta ja, että mahdollisuus päästä vaihtoon ulkomaille menisi minulta täysin ohi, sillä omat opettajani olivat niin tietämättömiä asiasta eivätkä vaivautuneet ottamaan selvää. Loppujen lopuksi sain onnekseni tietää oman kouluni, Vantaan ammattiopiston Varian kv- vastaavan Anun, joka heti alusta lähtien otti minusta kopin ja alkoi aktiivisesti infoamaan ja työstämään vaihtoa kanssani alusta loppuun asti. Valmistelut ulkomaavaihtoa varten sujui hyvin ja mutkattomasti, edeten vaihe kerrallaan sellaista vauhtia, että pysyin tse koko ajan tilanteiden tasalla ja tiedostin mikä vaihe missäkin kohtaa oli meneillään. Jatkovaa tukea sain omalta kv-vastaavalta, Anulta, joka kannusti ja tuki koko ajan rohkeasti jatkamaan, vaikka välillä mietinkin, että mihin sitä ollaan ryhdytty, kun jännitys pääsi suurimmillaan valloilleen.

Lähdön lähennyttä, ulkomaaprosessin eri vaihteiden edetessä ajatus siitä, että pian lähtee tuli paljon todemmaksi hetki hetkeltä enemmän, mikä totta kai loi erilaisia tunteita ja ajatuksia vaihtoa kohtaan. Kokonaisuudessa kiteytän jo tämän vaihdon ja raportin tähän seuraavaan lauseeseen, mikä kuvastaa tunteitani koko hommasta näin jälkepäin ajateltuna: Yksi parhaimmista päätöksistäni elämäni aikana on tähän mennessä, että lähdin vaihtoon.

Lähdin yhdessä luokkalaiseni kanssa Hastingsiin suorittamaan mielenterveys- ja päihdetyön osaamisalan työssäoppimista 6 viikoksi. Vaihdon runko oli heti selkeä alusta lähtien, meillä oli isäntäperhe katsottuna valmiiksi, meillä oli työpaikat tiedossa, meillä oli Anun ja oman osaamisalan opettajan tuki mukana koko reissun ajan, sekä ennen kaikkea meillä oli jatkuva tuki toisistamme vaihdon aikana. Kaikki nämä tekivät arjesta Hastingsissa helpompaa. Koin heti alkuun yllättävän kovan kulttuurishokin, mikä luonnollisesti lisäsi jännitystä ja hieman epävarmuutta itseeni. Kulttuurishokkia loi suurimmaksi osaksi vieras kieli, minkä kanssa koin itse ongelmia kommunikoidessa, mutta jälkepäin ajatellen tiedostan sen olleen aika

lailla kriittisyyttä itseäni kohtaan, sillä halusi olla ”hyvä ja onnistua” heti alusta lähtien. Huomasin osaavani puhua yllättävän hyvin englantia ja ylläpitää luontevasti keskusteluita, ilman sen suurempia ongelmia puheen tuotossa, mutta välillä ne omat ajatukset epäonnistumisesta loi paineita ja välillä huomasinkin, että puheeni ”takkui” silloin, kun mietin liikaa, että miten tuotan puheen, miltä kuulostan, sanoinkohan kaiken nyt oikein, oliko minun aksenttini tarpeeksi hyvä ja selkeä jne. Toinen mikä vahvisti kulttuurishokkia, oli Iso-Britannian ruokailu tottumukset mikä aiheutti itselleni erittäin vahvasti oudoksuntaa esim. Arkiruokailut, ihmisten eväät töissä, epäterveelliset raaka-aineet jne. Itse koin välillä vaikeuksia löytää perus terveellistä ruokaa kaupoista, sillä omat ruokailutottumukset ovat aina olleet perus terveelliset. Totuin kumminkin loppujen lopuksi näihin asioihin ulkomaavaihdon aikana, vaikka moneen otteeseen turhautti syödä pelkkiä einesuokia. Muuten en mitään sen suurempia kulttuurishokkeja kokenut!

Niin kuin aikaisemmin jo kiteytin koko ulkomaajakson siihen, että mitään en kadu lähdössä ja näin jälkepäin mietittäessä, katuisin ehdottomasti, jos en olisi lähtenyt. Opin jakson aikana kielellisesti, ammatillisesti hoitokulttuuria Englannissa ja ennen kaikkea opin uusia puolia itsestäni, tai ehkä ennemmin

vahvistin puolia itsestäni mitä tiesin minulla jo olevan, mutta ne puolet olivat ehkä olleet hieman epävarmuuden peitossa elämäni aikana, jotka vaativat mukavuusalueen ulkopuolelle menemistä. Koen vaihdon ehdottomasti vahvistaneen minua ja kasvattaneen minua ihmisenä.

Työ ja vapaa-aika, sekä isäntäperhe:

Ensimmäinen askel mukavuusalueen ulkopuolelle menemisessä oli isäntäperhe ja sen kohtaaminen. Perheeseen kuuluu vanhemmat, kaksi teinipoikaa, sekä talossa vielä asui ullakko kerroksessa heidän oma vuokralainen. Vanhemmat olivat korkeasti koulutettuja, kummatkin opetusallalla ja luonteiltaan erittäin jalat maassa olevia, rentoja ja nuorehkojen oloisia. He alusta lähtien ymmärsivät tutustua ns. oikein, ei liian tungetellen, mutta kumminkin meitä huomioiden koko ajan arjessa. He tekivät olostamme rentoutuneen ja tervetulleen alusta lähtien. Perheen teinipojat olivat alkuun hieman ujoja meitä kohtaan, mutta ajan kuluessa pääsivät kuorestaan ulos ja uskalsivat alkaa tutustumaan myös meihin. Perhe kuuluu ns. "ylempään keskiluokkaan", mikä luonnollisesti näkyi heidän asumisessaan ja elämisessään. Saimme yhteisen ison huoneen luokkalaiseni kanssa ja meillä oli siellä aina oma rauha ja pääsimme vapaasti käyttämään talon muitakin tiloja, sekä kodinkoneita. Parempaa isäntäperhettä en olisi voinutkaan edes kuvitella saavani, perhe onnistui täydellisesti luomaan meille hyvän olon viikkojen ajaksi!

Työpaikkani oli The Moreton Centre, joka sijaitsi vain 10 minuutin kävelymatkan päässä isäntäperheeni talosta. Moreton Centre on 24/7h palvelukoti, suunnattu dementiaa sairastaville ja mielenterveysongelmista kärsiville aikuisille ja asiakkaita siellä itsessään oli kuudenkymmenen pintaan. Ikähaarukka oli siis erittäin laaja, niin nuoresta vanhukseen. Työntekijät oltiin jaettu kahteen eri ryhmään: aamu- ja iltavuorolaisiin. Työntekijöitä oli yhteensä lähemmäs parikymmentä. Yhden työpäivän pituus oli työntekijällä n. 6-12h/pvä. Yleisin työntekijän "titteli" Moreton Centressä oli "carer" eli ns. perustason hoitaja, ilman mikään laista hoitoalan koulutusta, joka suoritti päivittäin työpaikalla niitä asioita mitä Suomessa lähihoitaja tekee, eli perushoidon ja aktiviteetit, mutta EI lääkehoitoa. "Carer"- työntekijäksi pystyy siis hakeutumaan Ilossa-Britanniassa kuka tahansa ja työpaikka kouluttaa mahdolliset teoriakoulutukset- ja käytännönharjoitteet. "General nurse" oli sitten työntekijä, joka vastasi lääkeshoidosta, vammojen hoidosta, virallisista tapaamisista jne, ja tämä titteli vastaa meidän lähihoitajan tutkinnon tasoa. Ainoa ero meidän tutkinnoissamme on se, että Briteissä käydään yliopisto, jos haluaa olla "general nurse" ja täällä Suomessa riittää jo pelkkä toisen asteen opiskelu. Työpaikallani oli yleensä yksi general nurse per vuoro, joka oli mielestäni aika hurja, sillä tämä kyseinen hoitaja joutui juoksemaan joka kerroksissa kaikkien luona ja vielä hoitamaan puhelut ja tapaamiset päälle, 12 tunnin ajan. Ensimmäiset viikot harjoittelun aikana vietin näiden "carer", perushoitajien kanssa tarkoituksena tutustua asiakkaisiin, työtehtäviin ja paikan arjen kulkuun. Heidän kanssaan toteutin periaatteessa pelkästään perushoitoa, joka oli välillä hieman turhauttavaa, sillä he olettivat, etten aikaisemmin ollut tehnyt perushoitoa muilla työssäoppimisjaksoilla, vaan pelkästään lääkehoitoa ja niitä virallisia asioita mitä general nurse teki. Tässä asiassa huomasin erittäin vahvasti hoitokulttuurien eron maiden välillä. Välillä lyöttäydyin viriketoiminta ryhmään, joka oli pelkästään erilaista virikettä asiakkaille mikä oli erittäin kivaa! Viriketoiminta ryhmä oli ns. talon sisällä liikkuva, joten siinä pääsi hyvin hyppäämään päivän aikana asiakkaista toisiin. Loppuajan vietin sairaanhoitajien kanssa, toteuttaen juuri näitä virallisia asioita, tapaamisia, lääkehoitoa ja vammojen hoitoa. Kokonaisuudessaan pääsin to-jakson aikana erittäin laajalti tekemään erilaisia työtehtäviä mikä ylläpiti mielenkiintoa paikkaa kohtaan ja antoi paljon lisää ammatillisuutta, sekä vahvasti ammatillista minääni.

Työaikani oli ma-pe, aamuvuoroina, joten vapaa-aikaa minulle siis jäi hyvinkin kiitettävästi! Hommasimme heti alkuun luokkalaiseni kanssa paikalliselle kuntosalille salikortit, joten yleensä töiden jälkeen arki-iltoina kävimme treenaamassa, mikä loi tuttua rutiinimaista arjen kulkua elämiimme Hastingsissa, mitä Suomessakin. Koimme treenaamisen myös auttavan meitä sopeutumaan paikkaan paljon paremmin! Kävimme myös vapaa-aikana tutustumassa itse kaupunkiin shoppailun tai ulkona syömisen merkeissä, ja

viikonloppuiltoina kävimme pari kertaa tutustumassa yöelämään parina viikonloppuna, mitkä olivat iltoina erittäin menestyneitä ja onnistuneita. Tutustuimme paikallisiin mikä oli reissun yksi parhaimpia asioita! Teimme myös viikonloppureissun Brightoniin, joka jäi erittäin vahvasti mieleen mahtavana kokemuksena! Paikkana Hastings on erittäin tunnelmallinen kaupunki rannikolla ja yllätyin positiivisesti kaupungin suuruudesta, sekä plussaa ehdottomasti oli kaupungin merellinen sijainti.

En asettanut itselleni tarkoituksellakaan sen suurempia tavoitteita vaihdolle, sillä en tiennyt mitä odottaa. Ajattelin koko ajan, että asiat etenevät omalla painollaan ja oppiminen, niin kuin ne etenivätkin. Koen saavuttaneeni paljon vaihdon aikana, niin ammatillisia taitoja lähihoitajana, teorian tietoa esim. Maiden välisistä eriosta hoitokulttuurissa, ja ennen kaikkea koen kasvaneeni viikkojen aikana vahvemaksi ihmiseksi. Reissuun totta kai kuului vastoinkäymisiä, joiden takia päädyin monesti ajattelemaan asioita liikaa, päädyin epäilemään itseäni, koin kovaa koti-ikävää ja epävarmuutta siitä, että onko kaikki asiat vielä samallailla kotona, kun palaan Suomeen jne ja näinä aikoina oli mahtavaa tietää, että on se oma luokkalainen, vertaistuki siinä vieressä kenelle pystyy puhumaan ja avautumaan asioista. Mielestäni vaihto oli kokonaisuudessaan hyvin selkeästi järjestelty, sekä vaihto itsessään oli selkeä runkoinen! Erittäin hieno ja silmiä avartava kokemus, missä pääsee kehittämään niin omaa ammatillista minää, kuin omia henkilökohtaisia puolia ja ajatuksia. Ehdottomasti suosittelen hyppäämään mukavuusalueen ulkopuolelle ja kokeilemaan työssäoppimisjaksoa ulkomailla!